

Kello oli 14.45. Koulupäivä oli päättynyt. Tarja lähti huhtikuun auringonpaisteen alla. Vaikka lunta oli vähän maassa, oli aika lämmin ja Tarjalla oli yllään lempifarkut ja kukallinen T-paita. Ei hän kehdannut kulkea hameessa. En halua kenenkään näkevän läskireisiäni, hän ajatteli. Harmaassa koulurepussa painoivat englannin, ruotsin, matematiikan, fysiikan ja uskonnon kirjat sekä Charles Dickensin Oliver Twist. Kirjat olivat Tarjan ainoa seura välitunneilla. Hän ei ollut kuten muut oppilaat: hän ei välittänyt muodista, meikeistä, Salkkareista eikä BB:sta vaan kiinnostus keskittyi kirjoihin ja liikuntaan. Hän tuli paremmin toimeen opettajien kanssa. He kehuivat häntä rauhalliseksi ja ahkeraksi oppilaaksi, mutta kehut menivät toisesta korvasta sisään ja ulos. Tarja ohitti kaveriporukan, joka nauroi keskenään. Ihan tyhmät jutut varmaan, Tarja ajatteli. Mutta ainakin joku saa lohtua kun saa hylätyn, ajatus vaihtui surulliseksi. Tarja ohitti matkan varrella kaksi koulua; ala- ja ylä-asteen. Toisella puolella oli metsää ja kirkko, jossa hän oli käynyt rippikoulun. Toisin kuin useimmat, Tarja ei ollut mennyt rippileirille. Häntä olisi vain kiusattu siellä. Hän ohitti videovuokraamon ja baarin. Ennen unelmoin yhteisestä leffaillasta uusien ystävien kanssa, hän ajatteli. Tarja vertaili jatkuvasti itseään teinityttöihin, joita hän näki elokuvissa ja TV:ssä. Piti olla paljon ystäviä ja juhlia, piti olla töitä, piti olla kiinnostava keskustelija eikä ikinä apea ja surullinen. Tosielämä ei ollut sellaista. Ei ainakaan Tarjan elämä. Tarja-Karja, olivat luokkatoverit huutaneet vanhassa koulussa. Nyt häntä ei häiriköity. Hän oli saanut rauhan, josta hän haaveili. Luokkatoverit eivät olisi huomanneet, vaikka hän olisi tullut kouluun pää poikki. Se sopi hänelle. Vaihtelun vuoksi Tarja ei mennyt kaupan ohi vaan meni sivutielle kerrostalojen keskelle. Matkan varrella hän näki kissan. Se oli oranssi ja naukui. Hän hymyili. Hän jäi tuijottamaan kissaa, kun hän kuuli huudon: ”Latte!” Vanhempi nainen nosti kissan syliinsä ja lähti. Tarja olisi halunnut keskustella hänen kanssaan, mutta hän ei osannut. Miten keskustella, hän ajatteli murheissaan. Hän tiesi monet kouluaineet, mutta arkinen keskustelu tuotti hänelle tuskaa. Hän erityisesti vihasi, kun hänen perheensä kotiin tuli vieraita. Silloin hän pysytteli yleensä omissa oloissa lukien tai katsoen TV:tä. Aurinko porotti, kun Tarja tuli kerrostalojen keskeltä huoltoasemalle. Hänen vanhempansa olivat tänään kiireisiä eivätkä olleet kotona, joten hän päätti syödä huoltoasemalla. Hän tilasi lehtipihvin, lempiruokansa. Vasta kolme vuotta aiemmin hän oli ruvennut syömään kaikkia ruokia. Sitä ennen hänen ruokavalionsa oli koostunut vain ranskalaisista, kananugeteista, spagetista ja lihapullista. Tarja ajatteli näkemäänsä kissaa ja tämän omistajaa. Oliko hän yksinäinen kuten minä, Tarja pohti.